

РЕШЕНИЕ

№ 9760

гр. София, 25.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2103** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ чрез пълномощник юрк. А. против Решение от №330/18.01.2024г, постановено по АНД № 3192/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав, с което е отменено наказателно постановление №22-4332-024472/30.11.2022 г., издадено от началник сектор към СДВР, ОПП, с което на С. Л. Т., на основание чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5, пр.1 и 2 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП.

Излагат се доводи, че въззивното решение е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че неправилно въззивният съд е приел, че НП е издадено при съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Според касатор неправилно СРС приема, че отразената в АУАН и НП нарушена разпоредба на чл.6, т.1 от ЗДвП е бланкетна и не посочва задължение на водачите на МПС. Счита, че в процесното НП е посочена съответната правна норма, задължението за което не е спазено от нарушителя, като това неспазване води до налагане на наказание. Не споделя изводите на съда, че в производството не е била установена фактическата обстановка, като пред

СРС жалбоподателят е следвало да представи доказателства, с които да обори отразеното в акта. НП е издадено при точно прилагане на материалния закон, като с неспазване задължението по чл.6, т.1 от ЗДвП водачът на МПС създава опасност или застрашава останалите участници в движението. Иска се отмяна на решението и потвърждаване като законосъобразно и правилно наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответник адвокатско възнаграждение

Ответната страна – С. Л. Т. чрез адв. Т. К. оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на сторените разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Административен съд София-град (АССГ), XV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Софийски районен съд е приел за установено, че на 31.10.2022г, около 20:30 часа в [населено място], Околовръстен път № 214 на паркинга на Р. Мол, ниво-1 на кръстовище при наличието на пътен знак Б1 Т., управлявайки лек автомобил О. М. с рег. [рег.номер на МПС] , не пропуска и реализира ПТП с движещия се по път с предимство от ляво на нея товарен автомобил Д. Докер с рег [рег.номер на МПС] . Срещу Т. бил съставен АУАН №806507/01.11.2022г, в който поведението на С. Т., изразяващо се в извършване на ПТП поради несъобразяване на поведението си с пътните знаци и маркировката, било подведено под правната норма на чл.6, т.1, пр.3 от ЗДвП. В следствие било издадено НП №4332-024472/30.11.2022г, издадено от Началник сектор при отдел ПП в СДВР, с което на Т. е наложено наказание „глоба“ в размер на 200лв на основание чл.179, ал.2 вр. чл.179, ал.1, т.5, пр.1 и 2 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, Софийски районен съд е приел, че НП е издадено от компетентен орган, но в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице, поради което административнонаказателната му отговорност е ангажирана незаконосъобразно.

Решението е правилно.

Настоящият касационен състав възприема изцяло фактическите и правни изводи на районния съд.

Сочената за нарушена правна норма на чл.6, т.1 от ЗДвП задължава участниците в движението да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. В АУАН е описано деяние, изразяващо се в причиняване на ПТП поради неспазване предписанието на пътните знаци, т.е. е налице съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация по чл.6, т.1, пр.3 от ЗДвП /пр.3 касае именно задължението на участниците в движението да се съобразяват с пътните знаци/.

Следователно в АУАН правилно са намерили отражение нарушените разпоредби, но в издаденото наказателно постановление при словесно описание, идентично на това в АУАН, се твърди, че нарушението се изразява в причиняване на ПТП поради несъобразяване на поведението на Т. с пътните знаци и пътната маркировка. Цифрово Т. също е наказана с глоба 200лв поради причиняване ПТП вследствие на неспазване на предписанието на пътните знаци и пътната маркировка. Т.е. в НП както при описание на нарушението, така и при дадената му правна квалификация са въведени нови факти, което нарушава правото на защита. Отделно от това твърденията за несъобразяване с пътната маркировка не са словесно подкрепени при изясняване на фактите и обстоятелствата, при които се твърди, че е извършено нарушението.

Правилно въззивният съд е приел, че с вменияването на нови факти при описание на нарушението и правното му квалифициране в АУАН съществено се засяга правото на защита на нарушителя. Доколкото чл.53, ал.2 от ЗАНН предоставя възможност на административнонаказващия орган да издаде НП макар и в АУАН да е допусната нередовност, стига да е установено по безспорен начин извършване на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, то това положение не се отнася до издаваното НП, при което административнонаказващият орган следва да спази всички изисквания на ЗАНН, включително и тази на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, като неспазването на това изискване води до незаконосъобразност на НП.

Правилни са изводите на СРС, че отразяването единствено на нарушение на чл.6, т.1, предл.3 от ЗДвП /правилно квалифицирано в АУАН, но непосочено в НП/ е крайно недостатъчно, за да се посочи регламентираното в закона съставомерно деяние. Посочената норма въвежда общо задължение за водачите на ППС, като участници в движението да съобразяват поведението си с пътните знаци. Нормата е бланкетна, доколкото не сочи при конкретен пътен знак какви са задълженията на водачите. За да бъде прецизна правната квалификация на нарушението следва ясно да се посочи коя е правната норма, съдържаща правилото за поведение на водачите на ППС при наличие на пътен знак Б1, като по този начин на жалбоподателя ще бъде посочено конкретно и ясно кое е задължителното правило за поведение, което е нарушено, за да бъде наложено съответното административно наказание. При издаване на НП, вместо да допълни бланкетната норма на чл.6, т.1 от ЗДвП с посочване на конкретната норма, предвиждаща какво следва да е поведението на водача при наличието на пътен знак Б1, административнонаказващият орган е допуснал нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, като при цитиране на правната квалификация на нарушението се е задоволил единствено да посочи извършено нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП. В издаденото НП липсва посочване на разпоредбата на чл.46, ал.1 от ППЗДвП, регламентираща съответното поведение на водача при наличие на пътен знак Б1 да пропусне движещите се по пътя с предимство. В тази връзка правилно районният съд е установил неспазване изискванията на чл. 57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, тъй като с оглед фактическите твърдения в НП, в него неточно е описано нарушението и законните разпоредби, които са били нарушени виновно.

Констативните от районния съд нарушения представляват самостоятелно основание за отмяна на НП, поради което е безпредметно обсъждането на останалите доводи в касационната жалба. В тази връзка съдът не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила при постановяването на обжалваното решение, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д ЗАНН във вр. чл.143, ал.3 АПК, ответникът по касация има право на разноски, ако са направени такива. По делото е представено пълномощно от 28.05.2024г., в което е договорено възнаграждение в размер 450лв, платени в брой. От насрещната страна е направено искане до съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, което не може да е по-малко от минимално определения размер съгласно чл. 36 от Закона за адвокатурата. С оглед горното на осн.чл.7, ал.2, т.1 вр. чл.18, ал.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ответника по касация следва да бъдат присъдени 400 лева разноски по делото.

Така мотивиран, Административен съд София-град, XV-ти касационен състав, на основание чл.221, ал.2, предл. 1 от АПК, във вр. чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №330 от 18.01.2024 г., постановено по НАХД № 3192/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Л. Т. ЕГН [ЕГН] сумата от 400 /четиристотин/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: